

grupper. Afgørelsen træffes ved stemmeflerhed. Ankenævnet bør endvidere kunne tilkalde eksperter på særlige områder udefra.

I øvrigt er det hensigten, at de processuelle regler, der i dag er fastlagt for miljøankenævnets behandling af sager inden for miljøbeskyttelseslovens område – med de modifikationer, som er en følge af denne lovs særlige område – skal anvendes.

Til § 56.

Kredsen af klageberettigede til ankenævnet er ikke nærmere afgrænset, sådan som tilfældet er i miljøbeskyttelsesloven og i råstofloven; hvorefter klage kan indgives af 1) den, til hvem afgørelsen er rettet, 2) enhver, der må antages at have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald eller 3) hovedstadsrådet, vedkommende amtsråd eller kommunalbestyrelse. En sådan afgrænsning forekommer ikke nødvendig, hvilket bl. a. hænger sammen med den struktur, man har valgt at anvende for administrationen af lovgivningen om kemiske stoffer og produkter. Det vil være miljøstyrelsen, eventuelt i sjældnere tilfælde andre centrale myndigheder, som vil blive indsat som det kompetente organ i 1. instans i alle væsentligere enkeltstagsafgørelser. Det kan dreje sig om konkrete påbud om begrænsninger i eller forbud mod salg, import og anvendelse af et kemisk stof efter § 30, eller andre former for enkeltstagsafgørelser efter kapitel 7 om godkendelse af kemiske stoffer og produkter til særlige formål, for eksempel nægtelse af en godkendelse af et bekæmpelsesmiddel. Der vil således ikke være behov for at tillægge lokale kommunale myndigheder direkte klageadgang, bl. a. fordi det ikke i disse typer sager vil komme på tale, at miljøstyrelsen omgør en lokal myndigheds afgørelse.

Klage kan i overensstemmelse med gældende praksis indgives af den, til hvem afgørelsen er rettet, og i øvrigt af enhver, der kan antages at have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald. I sager af den ovenfor beskrevne karakter vil det imidlertid ofte være vanskeligt for andre end den, til hvem afgørelsen er rettet, at påvise en sådan individuel, væsentlig interesse, som er beskyttelsesværdig. Der vil for eksempel næppe kunne anføres en interesse i lighed med for eksempel en nabos interesse i at få begrænset en konkret forureningsgene gennem en afgørelse i henhold til miljøbeskyttelsesloven. Oftest vil risikoen for stoffers spredning og virkning berøre en ubestemt kreds af personer.

Det skal fremhæves, at en juridisk person, som for eksempel et aktieselskab eller en selvejende institution, kan klage under samme betingelser som enkeltpersoner. En klageberettiget person kan endvidere bemyndige en anden til at klage på sine vegne, for eksempel en advokat eller en forening. Det må imidlertid være klart, at der foreligger et fuldmagtsforhold.

Med hjemmel i stk. 2 kan ministeren i regler, der udfærdiges efter kapitel 3 om anmeldelsesordningen, kapitel 6 om begrænsning af forekomst og anvendelse af kemiske stoffer og om kemiske produkters sammensætning og kapitel 7 om godkendelse af kemiske stoffer og produkter til særlige formål, indsætte ankenævnet som endelig klageinstans for de afgørelser, som vil blive henlagt til miljøstyrelsen som 1. instans-behandlende myndighed. Der må som hovedregel forventes at blive tale om i bekendtgørelser at åbne mulighed for, at miljøstyrelsen kan meddele dispensationer, og i sådanne tilfælde vil det være rimeligt, at der kan ske prøvelse af for eksempel afslag på ansøgninger om dispensation i ankenævnet.

Til § 57.

Klagefristen er den samme som ved klager over tilsynsmyndighedernes afgørelser om tilsynsspørgsmål, jfr. § 53, og svarer i øvrigt til klagefristen til miljøankenævnet i miljøbeskyttelsesloven og råstofloven.

Til kapitel 12.

Til § 58.

Bestemmelsen om tavshedspligt er formuleret i overensstemmelse med den ændring af miljøbeskyttelseslovens § 85, som blev vedtaget i forrige folketingsår ved lov nr. 107 af 29. marts 1978 om ændring af miljøbeskyttelsesloven.

En tavshedspligtbestemmelse skønnes nødvendig for at tilgodese erhvervenes interesse i, at oplysninger om erhvervsmæssigt vigtige forhold, for eksempel fabriktionshemmeligheder, bliver behandlet på forsvarlig og fortrolig måde. Den foreslåede formulering bevirker således, at myndighederne vil være afskåret fra til udenforstående at videregive oplysninger af den karakter, som efter straffelovens § 126 b bør behandles fortroligt. Det vil normalt bero på en konkret vurdering, hvorvidt en oplysning bør have krav på hemmeligholdelse. I praksis vil det betyde, at for eksempel oplysninger om drifts- eller fabriktionsmæssige forhold, der har væsentlig økonomisk